

• آبان ماه سال ۱۳۹۸
• سال هفتم ، شماره ۴۱
• ۲ صفحه ۱۰۰۰ تومان

چطور با بسیج دانشجویی
دانشگاه رازی ارتباط بگیرم؟

@basij_razi

@basij.razi

تنهایی عشاق

چه دردی بود با دوری که درجان و دلم
افتاد
شنیدم ازعلمداری که از دستش علم
افتاد...

استقبال آجری!

چند روزی است از ورود نو دانشجویان به
محیط دانشگاه و جدایی از فضای مدرسه
گذشته است؛ محیطی که...

به وقت مشایعت

در تاریخ ۲۳ شهریور ماه سال ۱۳۹۸، ستاد
استقبال بسیج دانشجویی دانشگاه رازی
برنامه ریزی و هدف گذاری خود را جهت
کمک به...

سرمقاله

عرض سلام خدمت شما دوست عزیز.
امیدواریم امسال پر توان تر از هر سال در راستای
کسب علم و دانش، ادب و اخلاق گام بردارید.
دانشگاه مرکز تولید فرهنگ است، چنانچه در این
راستا گام برنداریم و متوجه جایگاه والای دانشگاه
و وظیفه‌ی سنگین دانشجو بودن نباشیم، آن هنگام
است که جامعه، هویت خودش را گم می‌کند و
بی‌ارزشی، جای ارزش را می‌گیرد. هر نسل، بیشترین
تعهد را برای آینده‌ی خود دارد. به راستی ما خواهان
چه آینده‌ای هستیم؟ آینده‌ای متکی به ارزش یا متکی
به بی‌ارزشی؟

آینده‌ی ما، بسته به امروز ما و دغدغه مندی ما
نسبت به ارزش هاست. در جامعه کنونی، توجه به
ارزش‌ها و پاسداری از آن اولویت ندارد و این یک زنگ
خطر است.

به راستی چه شده است که به اینجا رسیده‌ایم؟
عوامل متعددی موجب ایجاد چنین شرایطی شده که
بررسی آن از حوصله‌ی متن خارج است، اما آن‌چه
اهمیت دارد، این است که متوجه عواقب غفلت نسبت
به آینده‌ی خود باشیم.

اکنون که شاهد صدور ارزش‌های انقلاب به نقاط
مختلف دنیا هستیم و نگاه ملت‌ها به سرچشمه‌ی آن
است، باید حافظ ارزش‌ها باشیم.

از ثمرات درخت انقلاب، ملت مقاوم یمن است که
با الهام گیری از نهضت انقلاب اسلامی و تقویت روحیه
ایمان و جهاد، در مقابل همه‌ی دنیای دژخیمان
جهان ایستاده و پاسخ کوبنده‌ای به این کودک کشان
می‌دهد.

باید تبریک گفت به پاسداران ارزش‌ها، یعنی
جبهه‌ی انقلاب اسلامی، که علاوه بر حراست، آن را
صادر کرده‌اند. پسندیده است که این بزرگواران را
الگو قرار دهیم. اکنون به ابتدای سخن بر می‌گردیم،
سنگر دانشگاه باید مولد فرهنگ باشد و ما حافظ این
ارزش‌ها چه از نظر اخلاقی، چه فرهنگی، چه سیاسی،
چه اجتماعی ... باشیم و آن را تقویت کنیم.

سوء قصد به جان استاد دانشگاه

صفحه ۲

همه چی آرومه! ما چه قدر خوشبختیم!

صفحه ۲

مصاحبه‌ی دکتر اعلمی آل آقا با فرتاک نیوز

استقبال آجری!

نقدی بر فضای دانشگاه رازی

احمد فرهادی
۹۵
علوم سیاسی

مورد مشابهی که در خوابگاه شهید اشرفی(ره)
مشاهده گردید، جلوگیری و ممانعت از ورود
مادران دانشجویان به محوطه خوابگاه بود؛
مادرانی که با هزار و امید فرزند خود را رشد
داده تا به این نقطه برسد، بایستی به دلیل
سهل انگاری و بی توجهی مسئولین دانشگاه
روی خاک های اطراف محوطه خوابگاه نرفته
و منتظر انجام کار فرزندشان باشند.

حتی اعتراض دانشجویان دلسوز که ناراحت
از این اوضاع ناپسامان بودند، کارساز نبود.
در خصوص خوابگاه کوثر نیز کوتاهی و سهل
انگاری و بی‌خیالی مسئولین دانشگاه و عدم
مدیریت زمانی جهت تعمیر بلوک های خوابگاه
و وجود مصالح ساختمانی و موارد دیگر در
محوطه خوابگاه مشهود بود. حوزه‌ی ریاست
دانشگاه و معاونت دانشجویی در بازه تابستان،
هیچ تصمیمی در خصوص این امور اتخاذ نکرده
و تمامی تعمیرات و انجام ساخت و ساز را به روز
های ورود دانشجویان ورودی موکول می‌کنند.
عدم مدیریت زمانی و سهل انگاری در مورد
اتوماسیون تغذیه نیز مشاهده گردید. متاسفانه
مسئولین امور تغذیه در آغاز سال تحصیلی به
فکر بروز رسانی و رفع مشکل سیستم تغذیه
افتادند و هیچ توجهی به زمان و مشکلاتی که
متوجه دانشجو خواهد شد ندارند. امید است که
دیگر در این مجموعه، یعنی دانشگاه مادر در
غرب کشور، شاهد چنین مسائلی از این دست
نباشیم.

دانشگاه یا شرّ و سَوَاسِ الخَنَاسِ

کنکاش پیرامون خوابگاه شهید اشرفی(ره)

حسام الدین جنید
۹۵
حقوق

نیست؛ چرا که فقط در همین یک ماه گذشته
کرارا، قدما، قلما و لسانا بسیاری از موارد را به
صورت موشکافانه خدمت مسئولین محترم عرضه
کردیم و البته دیدیم که ابی هم از این گفتن‌ها
گرم نشد. اینکه مشکلی نقدا موجود باشد و نتوان
آن را حل کرد تا حدودی با توجیهاتی قابل هضم
است، اما این‌که اشکالی بزرگ وجود داشته باشد و
آن اشکال به چشم کسی نیاید یا خود را به ندیدن
بزند دیگر از عجایب روزگار است! به عنوان نمونه
مشتبی از گیت های خوابگاه مشاهده نشده، لذا قهراً
عرض کنم که در یک ماه گذشته، علائم حیاتی
مشتبی از گیت های خوابگاه مشاهده نشده، لذا قهراً
بسیاری از اشکالات به وجود آمده به همین نکته‌ی
در ظاهر کوچک در باطن خیلی بزرگ برمی‌گردد؛
نه به آن شوری شوری افتتاح گیت ها و سخت
گیری های آن زمان و نه به ول بودن الان گیت
ها و جالب آن‌که به مسئولش هم که ایراد را بگوید
راه را دست آخر به این می‌رساند که «این ایرادات
در خوابگاه عریض و طویل شهید اشرفی(ره) عادی
است» و این یعنی ندیدن خیلی چیزها و عادی
جلوه دادن خیلی از اشکالات!

یا مورد بعد در خصوص مسئله‌ی مواد مخدر و
میخانه های بی‌شمار داخل خوابگاه و خیلی چیز
های صنعتی و سنتی دیگر که به حدی در خوابگاه
(دقت کنید در خوابگاه، نه در محله های اطراف!)
به سهولت و به وفور یافت می‌شود که ناخودآگاه
این سوالات به ذهن‌ها متبادر می‌گردد که از
معاونت فرهنگی گرفته تا حراست و این همه خدم
و حشم و غیره و همه و همه، چه چیزی حاصل
شده؟ جواب را خدمتتان عرض کنم که «هیچ!»
جز دسته ای غلاف بیکار که گمانشان این است که
در خوابگاه همه چیز بر وفق مراد است.

مگر می‌شود پدری بفهمد که فرزندش هم اتفاقی
کسی است که خوابگاه را با زندان اشتباه گرفته،
کار و هزار چیز مهمش را ول نکند تا مکان نا آرام
و نا امن فرزندش را به مکان آسایش و امن تبدیل
کند؟

به نظر می‌رسد تنها راه حل موثر و کم هزینه در
رابطه با رفع هزاران معضلی که در این چند مورد
عنوان شد و قطره ای کوچک از دریای مشکلات
بود، این است که برای یک بار هم که شده، فرزند
دلبندتان را به خوابگاه های تحت نظارت و مدیریت
خودتان بسپارید تا شاید تجربه‌ی اندک فرزندان
از یک شب ماندن در خوابگاه، باعث شود تا کمی
به ترجیح قیامتان بر بخورد و به حرکت دادن و تکان
دادن خودتان در جهت اصلاح وضع موجود اقدام
کنید. خلاصه آن‌که دعا می‌کنیم برای روزی که ما
را هم جز فرزندان خودتان به حساب آورید. آمین!

خیلی نیاز به کنکاش نیست، تنها کافیست چند
دقیقه ای را در محیط خوابگاه سر کنید تا متوجه
دسته گلی که مسئولین دانشگاه بر آب دادند
بشوید. اگر بخواهم تصویری دقیق تر از این برهوت
تصمیم گیری موثر مسئولین دانشگاه را نشانان
بدهم، باید بگویم همانطور که حذف نام شهیدان
از کتب درسی بی سر و صدا صورت گرفت و یا
آن گونه که شهرداری تهران در حال حذف لفظ
شهید از سر در کوچه هاست؛ در دانشگاه رازی
نیز به برکت وجود مسئولین پر دغدغه و البته
حتماً متعهد، لفظ شهید از کلمه «خوابگاه شهید
اشرفی(ره)» در حال حذف شدن است؛ چرا که با
این عملکرد الابختکی و افتضاح مسئولین فعلی
دانشگاه پیش بینی می‌شود که در آینده ای نه
چندان دور این استدلال از طرف همین مسئولین
آورده شود که «بهتر است لفظ شهید را از خوابگاه
شهید اشرفی(ره) برداریم؛ زیرا با این خرابکاری
مدیریتی به وجود آمده توسط پیشینیان و به تبع
آن آشف ناک شدن اوضاع خوابگاه، تشخیص ها این
خواهد بود که یقیناً توهین به مقام شامخ و شأن
والای شهید صورت می گیرد، لذا بهتر آن است
که لفظ شهید را از کنار خوابگاه شهید اشرفی(ره)
حذف کنیم!»

مگر می‌شود پدری بفهمد که
فرزندش هم اتفاقی کسی است
که خوابگاه را با زندان اشتباه
گرفته، کار و هزار چیز مهمش را
ول نکند تا مکان نا آرام و ناامن
فرزندش را به مکان آسایش و
امن تبدیل کند؟

غرض این نبود که با این توصیفات، تلخ کامتان
کنم اما چه کنم که اوضاع حال حاضر خوابگاه
آن‌قدر طعم تلخ زهر ماری دارد که جز با این
کلمات نمی‌توان شرایط را دقیق توصیف کرد و ایضا
خراب تر از این خرابی که توصیف شد زمانی شکل
می‌گیرد که صحبت های ریاست محترم دانشگاه
رازی، جناب دکتر اعلمی آل آقا با این مضمون
که همه چیز گل و بلبل است را در مصاحبه‌ی
اخیرشان بشنومیم.

آقایان، بزرگان، حضرات! زُک بگویم که نگاهتان
نسبت به دغدغه های دانشجویان خیلی بی مسئله
و خود خوب پندار است. لازم به ذکر است که نیازی
به ذکر و توصیف مو به مو و نکته به نکته‌ی ایرادات

